

Таърихи Пинҳонии Ояти Чил — Рақами Шаш

Ёздаҳ

Jeff Pippenger

2026-04-02

Ҳангоме ки мо ба омӯзиши таърихи пинҳонӣ мепардозем, ҳам хати дохилӣ ва ҳам хати берунии нубувватро баррасӣ хоҳем кард, ки ҳоло фаҳмида мешавад, бо таърих аз замони анҷом дар ояти чиҳилум то қонуни якшанбе дар ояти чилу якум мутобиқат доранд. Хати дохилии он таърихи нубувватӣ бо китоби Ваҳй, боби ёздаҳум ва ояти ёздаҳум, нишонагузорӣ шудааст. Хати берунӣ бо китоби Дониёл, боби ёздаҳум, ояти ёздаҳум, нишонагузорӣ шудааст. Хати берунии Дониёл ёздаҳ — ояти ёздаҳум — дар таърих дар соли 2014 фаро расид, ва хати дохилии Ваҳй ёздаҳ — ояти ёздаҳум — дар таърих 31 декабри соли 2023 фаро расид. Хати берунӣ шохи ҷумҳурихоҳи ҳайвони заминро намояндагӣ мекунад ва хати дохилӣ шохи протестантии ҳайвони заминро намояндагӣ мекунад.

Иёлоти Муттаҳидаи Амрико

Китоби Ваҳй як миллати асосиро ҳамчун мавзӯи айёми охир муайян мекунад. Он миллат ҳайвони заминӣ аст, ки тамоми ҷаҳонро мачбур месозад, то ба ҳайвони баҳрии папавӣ сачда кунад. Китоби Ваҳй як миллати асосӣ, як иттиҳоди даҳ миллат ва як калисои сохтаро муайян мекунад. Он миллат Иёлоти Муттаҳида аст, яъне ҳайвони заминии боби сздаҳ; калисои сохта ҳайвони баҳрии боби сздаҳ аст; ва иттиҳоди библивии шарии даҳ подшоҳ Созмони Милали Муттаҳид аст. Ин се кудрат, ки дар Ваҳй боби шонздаҳ ҳамчун аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козиб тасвир шудаанд, ҷаҳонро ба Армагеддон мебаранд.

Онҳо ҳар яке дар Дониёл, боби ёздаҳум, оятҳои чиҳил то чиҳилу панҷ муайян шудаанд, ки дар он ҷо калисои қалбакӣ дар ояти чиҳилу панҷ «байни баҳрҳо ва кӯҳи муқаддаси ҷалол» ба анҷоми худ мерасад, ки аз чиҳати ҷуғрофӣ бо Ҳармаҷиддуни Ваҳй мувофиқат мекунад. Ояти чиҳилум аз соли 1798 оғоз меёбад, вақте ки ҳайвони баҳрӣ, яъне калисои қалбакӣ, захми марговар гирифт, ва ин порча бо ҳамон ҳайвони баҳрии эҳёшуда анҷом меёбад, ки фоҳишаи Ваҳӣ ҳабдаҳ аст ва бори дуюм мемирад; бинобар ин, порча маҳз дар ҳамон ҷое ба поён мерасад, ки оғоз ёфта буд. Миллати асосӣ ҳам дар китоби Ваҳй ва ҳам дар Дониёл Иёлоти Муттаҳида аст, яъне ҳайвони заминии боби сздаҳуми Ваҳй — боби исён. Ҳайвони заминӣ ҳамчунин пайғамбари дурӯғин дар боби шонздаҳуми Ваҳй аст, ва дар ояти чиҳилуми Дониёл ёздаҳ он аробаҳо, киштиҳо ва саворон аст.

Нимҳақиқатҳо умуман ҳақиқат нестанд

Миллате, ки дар айёми охир мавзӯи ҳам китоби Дониёл ва ҳам Ваҳй мебошад, Иёлоти Муттаҳидаи Амрико, ва боби ёздаҳуми Дониёл аз оғоз бо таври мушаххас президенти охирини он миллатро муайян мекунад. Ин ҳақиқат як воқеияти собитшудаи Китоби Муқаддас аст, ки адвентистҳои рӯзи ҳафтуми Лоодикия онро бо паноҳ бурдан ба як

нимҳақиқат рад мекунад. Нимҳақиқате, ки онҳо дар ин мавзӯ пушти он пинҳон мешаванд, мувофиқати онҳо бо он аст, ки маҳз Иёлотӣ Муттаҳида ҳамон ҳайвони заминии Ваҳӣ боби сздаҳ ва низ набии козиби боби шонздаҳ аст; вале онҳо намехоҳанд бубинанд, ки Доналд Трамп яке аз мавзӯҳои асосии нубуввати Китоби Муқаддас дар айёми охир мебошад. Худо ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбад, ва вақте ки Ё бо Миср саруқор дошт, фиръавн яке аз мавзӯҳои асосии таърихи нубувватӣ буд; сипас дар мавриди Бобил, Набукаднесар ва Балшасар ба ном зикр шудаанд. Курӯш ба ном зикр шудааст. Дорёш ба ном зикр шудааст. Китоби Муқаддас ҳокими охирини ҳайвони заминро ба таври мушаххас муайян мекунад, ва ин ишораи тасодуфӣ нест. Адвентизм медонад, ки Иёлотӣ Муттаҳида дар нубуввати охирзамон кист, аммо наметавонад бубинад, ки Худо дар ҳар як саҳнаи нубувватӣ ҳам ба ҳуди миллат ва ҳам ба роҳбари он муроҷиат мекунад, ва ҳамаи он таърихҳои муқаддаси пешин айёми охиристо тасвир мекунад.

Карнай дар Рӯёи Ниҳой

Доналд Трамп аввалин мавзӯ дар рӯёи ниҳойи Дониёл аст, ки авҷи ҳамаи рӯёҳои нубувватист — на танҳо дар китоби Дониёл, балки дар тамоми Китоби Муқаддас.

Мавзӯи рӯёи охирини таърихи нубувватӣ дар дохили Каломи Худо Доналд Трамп аст. Ё рамзест, ки изҳои пои нубуввати берунии охирзамонӣ аз таърихи пинҳони ояти чилро муайян мекунад. Ё ҳамчунин пайванде мебошад, ки ҳатти дохилии саду чилу чор ҳазорро муайян ва барқарор месозад. Саду чилу чор ҳазор шоҳи протестантӣ бар ҳайвони заминии Ваҳӣ 13 мебошанд, ва Доналд Трамп шоҳи ҷумҳуриҳои ҳамон ҳайвонро намояндагӣ мекунад. Ҳайвон Қонуни асосии Иёлотӣ Муттаҳида аст, ҷунон ки аз ҷониби ҳукумати ҷумҳуриявии конституционӣ намояндагӣ мешавад, ки дар оғоз миёни он ду шоҳ ҷудой барқарор намуд, вале дар ниҳоят шоҳхоро ба сурати ҳайвони баҳрии папавӣ муттаҳид месозад.

Сестра Уайт тақрор ба тақрор ҳайкали тиллоии боби сеюми Дониёлро бо қонуни рӯзи якшанбеи айёми охир ҳамсон месозад; пас, Набукаднесар намояндаи кист? Адвентизм ба шумо хоҳад гуфт, ки Ё Иёлотӣ Муттаҳида аст, ҳайвони заминии боби сздаҳуми Ваҳӣ, ки ба ин баробар аст, ки маҳз Бобил буд, ки Шадрақ, Мешак ва Абеднегро ба оташ андохт. Маҳз Набукаднесар буд, ки Китоби Муқаддас ўро ҷун шаҳсе муайян мекунад, ки дар қонуни рӯзи якшанбе масъул буд; пас, агар Ё президенте набошад, ки ҳангоми фаро расидани қонуни ба зудӣ омадани рӯзи якшанбе ҳукмронӣ мекунад, Набукаднесар кист?

Се

Рӯёи охирини Дониёл, ки ҳамон рӯёи дарёи Ҳиддекел аст, ба се боб ҷудо шудааст, ки ҳар яке бо хусусиятҳои се фариштаи Ваҳӣ боби чордахум мувофиқат мекунад. Ин се боб фариштаи яқум, дуом ва сеюмро ифода мекунад, вале онҳо ҳамчунин паёми охирини Дониёлро ифода менамоянд. Паёми аввали Ё дар боби яқум низ се фариштаи Ваҳӣ боби чордахумро ифода мекунад, ва бо ҳамин имзои Алфа ва Омега бар боби яқум ва бар рӯёи дарёи Ҳиддекел гузошта мешавад.

Рӯъёи охирини Дониёл бар пояи қолаби калимаи ибронии «ҳақиқат» қарор гирифтааст, ки аз ҳарфи аввал, ҳарфи сездарум ва ҳарфи охирин, яъне бисту дуҷуми алифбои ибронӣ, таркиб ёфтааст. Боби дарум Дониёлро ҳамчун донишҷӯи нубувват муаррифӣ мекунад, ки дар рӯзи бисту дуҷум аз ҳолати Лоадикия ба Филадельфия дигаргун мегардад. Сипас ба Дониёл қудрат дода мешавад, то афзоиши донишро, ки мӯҳраш кушода шудааст ва дар боби дуводарум тасвир ёфтааст, дарк намояд. Бобҳои аввал ва охирини ин рӯё Дониёлро ҳамчун рамзи саду чилу ҳаҷор ҳазор муаррифӣ мекунад, ки онҳо донишҷӯёни ҳақиқии нубувват мебошанд.

«Ҳар андозае ки пешрафти зеҳнии инсон бошад, нагузорад, ки ӯ ҳатто барои як лаҳза гумон кунад, ки барои дарёфти нури бештар ба таҳқиқи амиқ ва пайвастаи Навиштаҳо эҳтиёҷе нест. Мо, ҳамчун қавм, ҳар яке алоҳида даъват шудаем, ки донишҷӯёни нубувват бошем». Testimonies, volume 5, 708.

Боби якум ҳамон ҳақиқии рӯёи дарёи Ҳиддақалро муайян мекунад, ва боби аввали рӯёи дарёи Ҳиддақал ҳамон ҳақиқатро муайян мекунад, ки боби сеюм ва охирини он муайян месозад. Китоби Дониёл мӯҳри Алфа ва Омегаро бар худ дорад, зеро боби якум раванди имтиҳони сеқадмаи Инҷили ҷовидониро муайян мекунад ва боби дуводарум низ ҳамчунин. Сипас, дар миёни се бобе, ки рӯёи ниҳони Дониёлро ташкил медиҳанд, боби аввал алфа ва боби сеюм омега мебошад. Ин бо аввалин имтиҳони Дониёл дар бораи он ки чӣ ғизо бихӯрад ва бо имтиҳони сеюм ва охирини ӯ, вақте ки пас аз се сол аз ҷониби Набукаднесар доварӣ карда шуд, мувофиқат мекунад. Имтиҳони алфои боби якуми Дониёл бар сари усули омӯзиши Китоби Муқаддас буд, ҷунонки онро хӯрдани таоми Бобил ё ғизои ғиёҳхорӣ ифода мекард.

Садоқатмандии Дониёл ба методологияи «хат бар хат» боис гардид, ки ӯ «дар ҳар кори ҳикмат ва фаҳм, ки подшоҳ аз онҳо мепурсид, онҳоро даҳ маротиба бештар аз ҳамаи ҷодугарон ва мунаҷҷимоне, ки дар тамоми мамлакати ӯ буданд, ёфт». Дар боби дуводаруми омега, маҳз ҳақимонанд, ки ҳама қорҳои ҳикматро мефаҳманд; ва ин ҳикмат ҳангоме афзун мегардад, ки Қаломи нубувватӣ мӯҳркушоӣ карда мешавад. Боби дуводар омегаи боби як аст, ва ҳамчунин омегаи боби даҳ, алфои рӯёи Ҳиддақал мебошад. Дар он боби алфой, яъне боби даҳ, Дониёл дар таҷрибаи рӯҳонӣ устувор мегардад, ки бо он мувофиқ аст, ки ҳақимон дар боби дуводар дар таҷрибаи зеҳнӣ устувор мегарданд. Боби як таъкид мекунад, ки маҳз методологияи омӯзиши Китоби Муқаддас аст, ки ба шогирди нубувват имкон медиҳад, то дар ҳақиқат ҳам аз ҷиҳати рӯҳонӣ ва ҳам аз ҷиҳати зеҳнӣ устувор гардад, то мӯҳр карда шавад.

Дониёл ва он се ҷавони неқӯ, ки намояндагони шогирдони ҳақиқии нубувват дар рӯзҳои охир мебошанд, ҳамон доноёнанд, ки на танҳо афзоиши донишро, ки дар замони поён, дар соли 1989, мӯҳраш кушода шуд, мефаҳманд, балки онҳо ҳамчунин афзоиши донишро дар 9/11 низ мефаҳманд. Ниҳоят, онҳо афзоиши донишро, ки мӯҳраш кушода шудааст, дар 31 декабри соли 2023 низ мефаҳманд.

Дар ҷустуҷӯи нури набавии Худо, онҳо аз ҳаракати Лаодикиягии Адвентистони рӯзи ҳафтуми саду чилу ҳаҷор ба ҳаракати Филадельфиягии саду чилу ҳаҷор ҳазор табдил

меёбанд. Вақте ки ин тағйирот ба амал меояд, онҳо аз касоне чудо мешаванд, ки аз рӯёи оина гурехтанд.

Паёми Исёни Инсон

Бобҳои даҳум ва дувоздаҳум ба яксаду чихилу чор ҳазор дахл доранд, зеро онҳо қадамҳои якум ва сеюм дар сохтори ҳақиқат мебошанд. Вақте ки онҳо ба воситаи таҷрибаи ботинии рӯёи оинаи боби даҳум қувват мебинанд ва ҳамзамон бо фаҳмиши кушодашудаи Дониёл 12 равшан мегарданд, онҳо бояд паёми исёни инсонро эълон намоянд. Паёми исёни инсон бо китобиҳои Дониёл ва Ваҳй ифода ёфтааст, ва ин паёми исён дар дохили чорчӯбаи набавии салтанатҳои пешгӯии Китоби Муқаддас, ки дар Дониёл баён шудаанд, ҷой дода шудааст. Рамзшиносии набавии шаҳодати исёни инсон дар китоби Дониёл ба таври комил дар боби ёздаҳум ифода шудааст. Боби ёздаҳум таърихест, ки аз анҷоми Бобил ва оғози Модӣён ва Форсӣён сар мешавад. Бинобар ин, он аз захми марговари Бобил оғоз меёбад, ки намунаи захми марговари папагӣ дар соли 1798 мебошад. Вақте ки захми марговари папагӣ дар қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда шифо меёбад, вай сари иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ваҳшӣ ва пайғамбари козиб мегардад. Пас вай ҳамон занест, ки бар ваҳшӣ савор аст дар Ваҳй 17, ва бар пешонии он зан «Бобили Бузург» навишта шудааст. Дар қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда, захми марговари ҳам Бобил ва ҳам папагӣ шифо меёбад.

Исёни инсонӣ, ки аз замони Бобил то анҷоми ҷаҳон тасвир шудааст, ҷаҳорчӯби китоби Дониёл мебошад, ва боби ёздаҳум паёми зоҳирии нубувватист, ки он исёни рӯзҳои охиrho ба риштаи баён мекашад. Он шаҳодати исён, ки дар боби ёздаҳум ёфт мешавад, бо шаш ояти охирини боб мувофиқат дорад ва дар доираи онҳо ҷой гирифтааст. Шаш ояти охириин паёми исёни инсонӣ мебошанд, ва ҳамон шаш ояти охириин бо ва дар дохили таърихи пинҳонии ояти чихилум ифода шудаанд. Бо ин тарз, китоби Дониёл ба як боб фурӯқаҳонда мешавад, ки он, дар навбати худ, ба шаш ояти ҳамон боб фурӯқаҳонда мешавад, ва он низ, дар навбати худ, ба таърихи пинҳонии нимаи охирини як оят фурӯқаҳонда мешавад.

Боби ёздаҳум ҳарфи сездаҳумро ифода мекунад, ки пешопеши он ҳарфи аввал ва пасопеши он ҳарфи охирини алифбои ибронӣ меояд, ва аввалину охириин ҳамеша яксонанд. Боби аввал чудо шудани доноrho аз нодонrho дар рӯёи ойина муайян мекунад, ва боби охир чудо шудани доноrho аз нодонrho ҳангоми кушода шудани муҳр муайян месозад. Илҳом ба мо хабар медиҳад, ки муҳр зада шудани яксаду чилу ҷаҳор ҳазор «устувор шудан дар ҳақиқат аст, ҳам аз ҷиҳати зеҳнӣ ва ҳам рӯҳонӣ». Боби даҳум муҳр зада шудани яксаду чилу ҷаҳор ҳазорrho аз ҷиҳати рӯҳонӣ муайян мекунад ва боби дувоздаҳум ҷанбаи зеҳнии онrho нишон медиҳад. Боби даҳум се ламс ва се муошират бо мавҷудоти осмониро муайян мекунад. Боби дувоздаҳум сеқадамии поксозии доноrho муайян мекунад, ки ба воситаи афзоиши ҳақиқати зеҳнии нубувватӣ ҳамчун «пок гардонида шуданд, сафед гардонида шуданд ва озмуда шуданд» анҷом меёбад. Чунон ки боби даҳум ду рамзи сегона дорад, бо се ламс ва се воҳӯрии осмонӣ; боби дувоздаҳум низ раванди сеқадамии озмоиш, ҳамчунин, се пешгӯии замониро дорад.

Се мулоқоти осмонии боби даҳум мӯҳри ҳақиқатро бар худ доранд, зеро аввалин ва охирин мавҷуди осмоние, ки бо Дониёл муошират карданд, фаришта Ҷабраил буд, ва мавҷуди миёна Микоил буд. Се фаришта, аммо Масеҳ фаришта дар қадами дуҷум буд. Се ламс намояндаи қувватбахшии тадриҷии сесатҳагии Дониёл мебошанд. Дар ин порча Дониёл рӯёи оинаро се бор муайян месозад, ва бо ин амал ӯ се рӯёи оинаро дар доираи ҳафт ишораи рӯёи march дар боби даҳум ҷой медиҳад. Ду бор калимаи ибронии march ба «зоҳиршавӣ» тарҷума шудааст, ва ду бор ба «рӯё», ва се дафъаи дигар низ ба «рӯё» тарҷума шудааст. Он «се дафъаи дигар» march нестанд, балки шакли муаннаси march мебошанд, ки march аст. Боби даҳум дорои се ламси қувватбахшии тадриҷӣ, се мулоқоти осмониест, ки мӯҳри ҳақиқатро бар худ доранд, ва се рӯёи оинавиест, ки ҷузъе аз ҳафт ишора ба зоҳиршавии Масеҳ мебошанд.

Намуд

Он ду бор, ки ****march**** ба маънои «зоҳиршавӣ» тарҷума шудааст, ба он ду боре мувофиқат мекунад, ки он ба маънои «рӯё» тарҷума гардидааст. Якҷо, онҳо Масеҳро ҳамчун рамзе муайян мекунанд, ки дар таърихи нубувватӣ ҳамчун аломати роҳ зоҳир мегардад. Дар боби даҳуми Ваҳй, фариштае фуруд меояд ва як пояшро бар хушкӣ ва пой дигарашро бар баҳр мегузорад. Хоҳар Уайт ба мо мефаҳмонад, ки он фаришта «касе камтар аз ҳуди Исои Масеҳ набуд». Фариштаи Ваҳй 10 «зоҳиршавии» Масеҳ дар таърихи нубувватӣ мебошад. Ӯ дар ояти сездаруми боби ҳаштуми Дониёл ҳамчун Палмонӣ зоҳир мегардад, ва аз боби панҷуми Ваҳй ба баъд Ӯ ҳамчун Шери сибти Яҳудо зоҳир мешавад. Дониёл намояндаи онҳое аст, ки дар рӯзҳои охир аз паи зоҳиршавиҳои нубуввати Масеҳ мераванд, ба ҳар ҷое ки Ӯ биравад. Агар онҳо дар ин кор вафодор бошанд, ба рӯёи оина роҳнамоӣ мешаванд, он ҷо ки бевафоён мегурезанд.

Поксозии сетояи боби дувоздаҳум, ки бар фаҳмиши донише асос ёфтааст, ки ҳангоми кушода шудани мӯҳри нубувват афзун мегардад, бо се «нубуввати замонӣ» ҳамроҳ аст, ки барои ҳар яке аз он се оят се иҷрои ҷудогонаро ифода менамоянд. Ҳазору дусаду шаст соли ояти ҳафтум, ҳазору дусаду наваду соли ояти ёздаҳум ва ҳазору сесаду сию панҷ соли ояти дувоздаҳум се оятеро муайян месозанд, ки ҳар яке дар бари худ як нубуввати замонири дорад, ки дар таърих иҷро шуд ва баъд аз он аз ҷониби миллериҳо ҳамчун тасдиқи таърихии паёме, ки онҳо эълон мекарданд, шинохта гардид. Пешгӯиҳои дар он оят, иҷрои таърихӣ ва татбиқи миллериҳои он таърих бар иҷрои замони охири ин се нубувват шаҳодат медиҳанд. Аммо татбиқи замон аз ҷониби миллериҳо дигар эътибор надорад, бинобар ин ишораҳои замонӣ дар ин оятҳо бояд ҳамчун рамзҳо татбиқ шаванд, на ҳамчун замон. Рамзиат дар ҳуди оятҳо ба воситаи татбиқи оят, иҷрои таърихии он оят ва пешниҳоди паём аз ҷониби миллериҳо муқаррар мегардад.

Хронологияи исёни башар дар боби ёздаҳум бо иттиҳодҳо, паймонҳо ва аҳдҳо бофта шудааст. Аҳдҳои башарие, ки дар таърихи боби ёздаҳум инъикос ёфтаанд, бо аҳди Илоҳӣ муқоиса карда мешаванд.

«Дар рӯзҳои охири таърихи ин замин, аҳди Худо бо қавми Ў, ки аҳкоми Ўро нигоҳ медоранд, бояд аз нав барқарор карда шавад». Review and Herald, February 26, 1914.

Рум тамоми рӯёро барпо месозад, ва ҳангоме ки Руми папавӣ бори аввал дар боби ёздаҳум мавриди хитоб қарор мегирад, вай ҳамчун «онҳое ки аҳди муқаддасро тарк мекунанд» муаррифӣ мешавад. Хатти дохилӣ дар Дониёл ёздаҳ, ки ҳамчунин хатти дохилӣ дар дохили таърихи пинҳонии ояти чил аст, онҳоро намоёндагӣ мекунад, ки дар айёми охир бо Худо ба аҳд медароянд, ва хатти беруни онҳоро муайян месозад, ки маҳз ҳамон аҳдро тарк мекунанд. Дар ба тасвир овардани табақае, ки аз афзоиши дониш дар айёми охир баҳра нахоҳанд бурд, таърихи берунии онҳо бар риштаи нубуввати аҳдҳои шикастаи башарӣ бофта шудааст.

Дар хати ботинии саду чилу чаҳор ҳазор рамзҳо ва тасвирҳои бисёре бофта шудаанд, ки муносибати аҳдии Худоро бо қавми бақияи Ў дар айёми охир нишон медиҳанд. Рамзи адади «ёздаҳ» яке аз он ҳақоик аст, ва ин воқеият, ки ояти ёздаҳуми боби ёздаҳум рӯёи зоҳирӣ ва ботинии айёми охириро муайян мекунад, бо он таъкид мегардад, ки Ишаё мақсад ва қавми аҳдии Худоро дар рӯзҳои охир дар боби ёздаҳум ва ояти ёздаҳум муайян месозад.

Ва дар он рӯз чунин воқеа хоҳад шуд, ки Худованд бори дуюм дасти Худро дароз хоҳад кард, то бақияи қавми Худро, ки боқӣ мондаанд, аз Ошур, аз Миср, аз Патрус, аз Куш, аз Элом, аз Шинъор, аз Ҳамот ва аз қазираҳои баҳр бозёбад. Ишаё 11:11.

Парокандашавӣ

Дар рӯзҳои охир қавми боқимондаи Худо ду бор пароканда хоҳанд шуд ва ниёз ба ҷамъ оварда шудан хоҳанд дошт. Ояти ҳафтуми Дониёл боби дувоздаҳум парокандашавии қавми Худоро дар рӯзҳои охир муайян мекунад; бинобар ин, ҳазору дусад шаст рӯзро ҳамчун рамзи як парокандашавӣ ифода менамояд.

Ва ман шунидам он марди либоспӯши катонинро, ки бар обҳои дарё буд, ҳангоме ки дасти рост ва дасти чапи худро сӯи осмон боло бурд ва ба Ў, ки то абад зинда аст, қасам хӯрд, ки ин барои як замон, замонҳо ва нима хоҳад буд; ва ҳангоме ки пароканда сохтани қудрати қавми муқаддас ба анҷом расад, ҳамаи ин чизҳо ба поён хоҳанд омад. Дониёл 12:7.

Ду шохид баъд аз он ки шаҳодати худро доданд, дар боби ёздаҳуми Ваҳй пароканда карда шуданд.

Ва ҳангоме ки шаҳодати худро ба анҷом расонанд, он ҳайвоне ки аз вартаи беинтиҳо боло меояд, бо онҳо ҷанг хоҳад кард, ва бар онҳо ғолиб хоҳад омад, ва онҳоро хоҳад кушт. Ва ҷасадҳои онҳо дар кӯчаи шаҳри бузург хоҳад монд, ки ба маънои рӯҳонӣ Садум ва Миср хонда мешавад, он ҷо низ ки Худованди мо маслӯб карда шуд. Ва аз қавмҳо ва қабिलाҳо ва забонҳо ва миллатҳо ҷасадҳои онҳоро се рӯзӯ ним хоҳанд дид, ва нахоҳанд гузошт, ки ҷасадҳои онҳо дар қабрҳо ниҳода шаванд. Ва соқинони рӯйи замин бар онҳо шодӣ хоҳанд кард ва айшу тараб хоҳанд намуд, ва ба якдигар ҳадияҳо хоҳанд фиристод, зеро ин ду пайғамбар соқинони рӯйи заминро азоб меоданд. Ваҳй 11:7–10.

Дар ояти баъдӣ, ояти ёздаҳум, он ду шоҳид аз марги худ дар кӯчаи Садӯм ва Миср эҳё карда мешаванд. Ҳамон маргро Ҳизқиёл ҳамчун дарае аз устухонҳои пароканда, мурда ва хушкида тасвир мекунад. Он ду шоҳид шоҳҳои ҷумҳуриҳои ва протестантиро намояндагӣ мекунанд, ки дар соли 2020 кушта шуданд. Шоҳи протестанти бо пешгӯии дурӯғини худ дар бораи 18 июли соли 2020 мурд, ва шоҳи ҷумҳуриҳои дар интиҳоботи дуздидашудаи соли 2020 мурд. Ишаёе муайян месозад, ки ҳангоме ки шоҳидон эҳё карда мешаванд, ки ӯ инро ҳамчун бори дуюм чамъ оварда шудан муаррифӣ мекунад, он шоҳидон ба байраке табдил меёбанд, ки коргарони соати ёздаҳумро чамъ меоварад.

Ва дар он рӯз решае аз Ёисой хоҳад буд, ки ҳамчун парчае барои қавмҳо хоҳад истод; халқҳо ба сӯи ӯ хоҳанд омад; ва оромии ӯ ҷалолнок хоҳад буд. Ва дар он рӯз чунин хоҳад шуд, ки Худованд бори дуюм дасти Худро дароз хоҳад кард, то бақияи қавми Худро, ки боқӣ мондаанд, аз Ошур, аз Миср, аз Патрос, аз Куш, аз Элом, аз Шинор, аз Ҳамот ва аз қазираҳои баҳр бозпас оварад. Ва ӯ барои халқҳо парчае хоҳад барафрошт, ва рондашудагони Исроилро чамъ хоҳад кард, ва парокандагони Яхудоро аз чор гӯшаи замин гирд хоҳад овард. Ишаёе 11:10–12.

Ҳангоме ки Худованд бори дуюм дасти Худро барои чамъ овардан дароз мекунад, ӯ «рондашудагони Исроил»-ро гирд меоварад. «Рондашудагони Исроил» барои халқҳо аломат мегарданд, ва ба ҳамин сабаб лозим аст, ки пеш аз чамъ оварда шудан, ронда шаванд. Онҳо ба водии устухонҳои мурдаи Ҳизқиёл ронда шуданд, ва чун як бор кушта гаштанд, дар кӯчае меҳобиданд, ки дар он низ Худованди мо маслӯб шуда буд, дар ҳоле ки табакаи дигар шодӣ мекард.

Эй касоне ки аз каломии ӯ меларзед, каломии Худовандро бишнавед; бародарони шумо, ки аз шумо нафрат доштанд ва ба хотири номи Ман шуморо рондаанд, мегуфтанд: «Бигзор Худованд ҷалол ёбад». Аммо ӯ барои шодии шумо зоҳир хоҳад шуд, ва онҳо шарманда хоҳанд гардид. Ишаёе 66:5.

Онҳое ки аз Каломии Худо меларзанд, аз тарафи бародарони худ, ки аз онҳо нафрат доштанд, берун андохта мешаванд. Ирмиёе он чиро, ки ба бародароне рӯй медиҳад, ки аз байрак нафрат доштанд, муайян месозад.

Бинобарин, Худованд чунин мегӯяд: инак, бар онҳо балое хоҳам овард, ки натавонанд аз он раҳой ёбанд; ва агарчи ба сӯи Ман фарёд кунанд, онҳоро иҷобат нахоҳам кард. Ирмиёе 11:11

Заминаи ояти ёздаҳум аҳди Худост, ва ҳамаи анбиё дар бораи айёми охир суҳан мегӯянд; пас, аҳде ки мавриди баҳс қарор дорад, таҷдиди аҳд бо саду чилу чор ҳазор аст.

Каломе ки аз ҷониби Худованд ба Ирмиёе омад, чунин буд: «Суҳанони ин аҳдро бишнавед ва ба мардуми Яхудо ва ба сокинони Ерусалим бигӯед; ва ба онҳо бигӯ: чунин мегӯяд Худованд Худои Исроил: лаънатӣ бод он касе ки ба суҳанони ин аҳд гӯш надиҳад, ки Ман дар рӯзе ки падарони шуморо аз замини Миср, аз кӯраи оҳанин, берун овардам, ба онҳо фармудам, гуфта будам: ба овози Ман гӯш диҳед ва онҳоро, мувофиқи ҳар он чи ба шумо амр мекунам, ба ҷо оваред; ва шумо қавми Ман хоҳед буд, ва Ман

Худои шумо хоҳам буд; то қасамеро, ки ба падарони шумо ёд кардаам, ба ҷо оварам, ки ба онҳо заминеро диҳам, ки шир ва асал дар он ҷорист, чунон ки имрӯз аст». Он гоҳ ман ҷавоб дода, гуфтам: «Омин, эй Худованд».

Пас Худованд ба ман гуфт: «Ҳамаи ин суҳанонро дар шаҳрҳои Яхудо ва дар кӯчаҳои Уршалим эълон намо ва бигӯ: “Суҳанони ин аҳдро бишнавед ва онҳоро ба ҷо оваред. Зеро Ман ба падарони шумо аз рӯзе ки онҳоро аз замини Миср берун овардам то ба имрӯз чиддан шаҳодат додам, субҳи барвақт бархоста пайваста огоҳ карда, гуфта будам: ‘Ба овози Ман итоат кунед’. Аммо онҳо итоат накарданд ва гӯши худро ҳам нанамуданд, балки ҳар яке аз рӯйи ҳаёли дили шарии худ роҳ рафт; бинобар ин, Ман ҳамаи суҳанони ин аҳдро бар онҳо хоҳам овард, ки ба ҷо овардани онҳоро амр карда будам, вале онҳо онҳоро ба ҷо наоварданд.”»

Ва Худованд ба ман гуфт: «Дар миёни мардони Яхудо ва миёни сокинони Уршалим фитнае пайдо шудааст. Онҳо ба гуноҳҳои падарони ҳеш, ки аз шунидани суҳанони Ман сарпечӣ карданд, бозгаштаанд; ва онҳо аз пайи худоёни дигар рафтанд, то онҳоро ибодат кунанд; хонаи Исроил ва хонаи Яхудо аҳди Маро, ки бо падаронашон баста будам, шикастанд. Бинобар ин, Худованд чунин мегӯяд: инак, Ман бар онҳо бадие хоҳам овард, ки аз он наҷот ёфта натавонанд; ва ҳарчанд ба Ман нола кунанд, Ман онҳоро иҷобат нахоҳам кард». Ирмиё 11:1–11.

Мавзӯи довари адвентизми ҳафтрӯзаи Лоодикия, ки Ирмиё онро муайян мекунад, аз ҷониби Ҳизқиёл дар боби ёздаҳ, ояти ёздаҳ тақрор мешавад.

Ин шаҳр деги шумо нахоҳад буд, ва шумо гӯшт дар миёни он нахоҳед буд; балки Ман шуморо дар сарҳади Исроил доварӣ хоҳам кард. Ҳизқиёл 11:11.

Илҳом бевосита мӯҳргузори боби нӯҳми Ҳизқиёлро ҳамон айнаи мӯҳргузори яксаду чилу чор ҳазор дар Ваҳй боби ҳафт муаррифӣ мекунад. Ояти ёздаҳуми боби ёздаҳ танҳо идомаи ривояти пайдарпайи Ҳизқиёл дар бораи доварӣ бар калисои Адвентистҳои Рӯзи Ҳафтум аст, ки хоҳар Уайт онро Ерусалими Ҳизқиёл боби нӯҳ мешиносонад. Онҳое ки мӯҳрро нагирифтанд, дар рӯёи бобҳои нӯҳ то ёздаҳ доварӣ шуда, нобуд карда мешаванд.

Рӯёи 9/11 дар Ҳизқиёл носодиқонро ҳамчун касоне муайян мекунад, ки барои доварӣ аз беруни Ерусалим бурда мешаванд; ба ин васила ҷудои ниҳони онҳоро муайян месозад, ки худро калисои охирин меноманд, чунон ки дар китоби Ваҳй тасвир шудааст. Рамзи «ёздаҳ, ёздаҳ» рамзи аҳдест, ки яксаду чилу чаҳор ҳазор бо Худо мебаранд. Ҳангоме ки ин ададҳо бо ҳам ҷамъ карда мешаванд, онҳо бисту ду мешаванд, ки даҳяки дусад бист аст, яке аз рамзҳои пайвастшавии Илоҳият бо инсоният.

Байни солҳои 677 ва 457 то милод дусад бист сол фосила ҳаст, ки нубуввати Дониёлро дар бораи ду ҳазору сесад рӯз бо нубуввати замони Мусо дар бораи ҳафт замон ба ҳам мепайвандад. Аз дусад бист сол бисёр чизҳоро метавон ҳамчун рамзи кори кафорат, ки вақте ин ду нубувват дар соли 1844 якҷо ба анҷом расиданд, оғоз ёфт, муайян кард. Бисёр чизҳоро метавон дар бораи он чӣ ки ба таври рамзӣ аз ҷониби шумораи бисту ду, ҳамчун ушри дусад бист, намоёндагӣ мешавад, баён намуд, ҳамон гуна ки дар мавриди шумораи

ёздаҳ аст. Он чиро ки ман мехоҳам дар ин ҷо муайян созам, робитаи байни ёздаҳ ва бисту ду аст.

Мо ин андешаҳоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.